

жавайки да дѣйствуваам по прѣжнему и облегчавайки по този начинъ продълженietо на войната, можахме — при единъ солиденъ и по-добрѣ подготвенъ противникъ — да се натъкнемъ на едно пълно поражение въ ужаснитѣ Офриски гори! Кавалерията слѣдваше слѣдъ пѣхотнитѣ дивизии. Нѣмаше нито разузнавателна, нито охранителна служби. Единъ генералъ, Хафзи-паша, се бѣше възмутилъ отъ това, че неговитѣ твърдѣ скромни разузнавателни сили, насочени по направление къмъ Епиръ, бѣха му донесли за движението къмъ Янина на 8,000 души гръцка кавалерия, тогава когато тѣзи юначни гърци никога — даже въ тѣхнитѣ най-легендарни, митологически и златни врѣмена — не сѫ имали такава многочисленна и храбра конница! . . .

Когато има успѣхъ — както въ тази война съ гърцитѣ, — то трѣбва да се пусне въ прѣслѣдане цѣлата армия, цѣлата цѣлиничка, развѣрнатата . . .

Но, моята задача тукъ е много по-сложна: азъ искамъ да прѣдприема изслѣдането на голѣмата руско-турска война, интереса отъ която, безъ да се гледа че тя е вече доста отдалечена отъ настъ, не е намалялъ; напротивъ, азъ мисля, че този интересъ се е увеличилъ и се надѣвамъ, че поученията, които ще извадимъ отъ тази война, ще бѫдатъ много благотворни.

Всичкитѣ елементи, съставлящи нашата общиць, напервъ, се наричатъ отомници, но въ действителностъ, само една част отъ всичките тяхъ са отомници, а то една — абсолютните имъ това, че сама тази част прѣзъ вековете на никакъ вѣковѣ въ проявата и проявления благородната си кръвъ за отечеството, за до-

толюва чрезъ всякая на своята дисциплина, широ, какъ